

Scandalul crucii continuă

Sâmbătă, 6 octombrie 2007

Gili Cârstea

Martorul Credincios avertizează pe îngerul bisericii Laodicea că impasul în care se află biserica nu va putea continua la infinit, și că starea de vomă pe care o încearcă devine insuportabilă. „Am să te vărs din gura Mea” înseamnă încetarea definitivă a oricărei legături cu acest popor, o despărțire categorică de ceea ce a fost pentru Dumnezeu, timp de aproape două secole, „singurul obiect al iubirii Lui de pe pământ.”

Cine își poate lua răspunderea pentru un astfel de eveniment devastator?

Așa ceva s-a mai întâmplat odată în istorie, iar momentul este descris în detaliu, spre a ne ajuta să înțelegem circumstanțele în care un popor se desparte de Dumnezeu.

Poporul lui Dumnezeu din trecut a mers secole la rând pe drumul apostaziei, fără să știe, să înțeleagă, să plece urechea. Dumnezeu trimitea în fiecare generație mesageri spre a-i înștiința, dar ei nu păreau dispuși să asculte. A venit Mesia, dar nici de data aceasta ei nu au recunoscut glasul lui Dumnezeu. Ai Săi nu L-au primit. L-au pus pe cruce, dar răbdarea și persistența lui Dumnezeu nu au limite. Ei nu știau ce fac. De aceea Dumnezeu a continuat să apeleze la ei, vorbindu-le acum prin ucenici.

Printr-un interesant concurs de împrejurări (asupra căruia voi reveni), Ștefan ajunge înaintea Sinedriului, spre a fi tras la răspundere pentru credința lui, manifestată public în biserică: „Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui Locaș Sfânt și împotriva Legii” (Fapte 6:13). Scandalul crucii începea să producă victime.

În acel moment de criză, Israel era încă poporul ales, iar Sinedriul era încă ceea ce este astăzi comitetul executiv al Conferinței Generale.

Ștefan este adus cu forța înaintea lor, iar Dumnezeu sigilează inconfundabil solia celui mesager: Fața lui Ștefan lumina ca fața unui înger (Fapte 6:15).

De ce a recurs Dumnezeu acum la asemenea măsuri extreme de convingere? Nici chiar fața Domnului Hristos nu a strălucit așa, atunci când a fost adus în fața Sinedriului, sau atunci când a fost pus pe cruce. De ce acum?

Poporul ales risca să alunge pe Dumnezeu definitiv din mijlocul lui, iar asemenea situații de urgență necesită măsuri de urgență și exprimări clare. Ei trebuiau să decidă, în cunoștință de cauză, dacă recunosc și acceptă lumina nouă, și dacă doresc să urmeze providențele lui Dumnezeu cu ei ca popor.

Avem deci un semn clar al autorității lui Dumnezeu, manifestat vizibil, pentru ochii oricui, astfel ca nimeni să nu poată spune că a fost o iluzie. Dumnezeu manifesta astfel aprobarea divină asupra soliei care urma să fie transmisă, iar ei se aflau sub obligația de a asculta cu maximă atenție pe acest mesager. Ceea ce au și făcut.

Ștefan face o succintă descriere a istoriei naționale, subliniind permanenta lor împotrivire față de călăuzirea divină. El le amintește cum strămoșii lor s-au răzvrătit chiar împotriva lui Moise, pe care acum ei îl proslăvesc.

În acest context, Ștefan leagă trecutul de prezent citând profeția lui Moise: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine: de el să ascultați” (Fapte 7:37).

Dintre toți autorii Noului Testament, dintre toți contemporanii lui, Ștefan este singurul care citează acest pasaj din Moise. Nici chiar marele Pavel nu vede în această profeție un element cheie în înțelegerea sanctuarului ca o reprezentare a lui Hristos. Sau poate a înțeles, dar nu a avut cui să spună, mulțumindu-se să afirme că „taina aceasta este mare” (Efeseni 5:32).

Ce legătură avea profeția lui Moise cu subiectul lui, și cu motivele pentru care se găsea acum înaintea Soborului?

Ștefan le spune că poporul plănuia să se întoarcă în Egipt chiar în timp ce Moise era pe munte, primind instrucțiuni despre doctrina sanctuarului. Ei doreau dumnezei străini chiar când Dumnezeu descoperea lui Moise pe munte taina evlaviei și excelența caracterului divin așezat în templul inimii. Această stare de orbire a viciat întreg serviciul sanctuarului, de-a lungul întregii lor istorii. Ascultați: „Au zis lui Aaron: ‚Fă-ne niște dumnezei, care să meargă înaintea noastră; căci acest Moise, care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut.’ Și în zilele acelea, au făcut un vițel, au adus jertfă idolului, și s-au bucurat de lucrul mânilor lor. Atunci Dumnezeu S-a întors de la ei, și i-a dat să se închine oștirii cerului, după cum este scris în cartea proorocilor: ‚Mi-ați adus voi vite junghiate și jertfe timp de patruzeci de ani în pustie, casă a lui Israel?’

Aici sensul trebuie înțeles corect. Sigur că ei au adus jertfe, și că ritualul de la sanctuar a funcționat în toată acea perioadă. Ștefan vrea să spună că Dumnezeu le reproșează că, făcând așa, nu Lui i-au adus jertfe, ci altcuiva. Ascultați urmarea:

„Ați purtat cortul lui Moloh și chipul stelei zeului Remfan, chipurile acelea pe care le-ați făcut ca să vă închinați lor!” (Fapte 7:40-43).

Aceasta era realitatea crudă, care a marcat toată istoria lor. Exterior, ei se închinau la cortul întâlnirii, dar viața lor nu era nimic altceva decât purtarea cortului lui Moloh, zeul focului, un dumnezeu violent, care cere sacrificii umane.

El continuă să spună că strămoșii lor au fost zeloși pentru cortul întâlnirii, dar nu au înțeles semnificația lui. Solomon chiar a construit o casă impunătoare ca locuință a lui Dumnezeu printre oameni.

Acum ajunge la punctul culminant al demonstrației lui. El declară că, în ciuda acestui zel nemaipomenit pentru locașul lor sfânt, Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini omenești. Și citează din profeție:

„Dar Cel Prea Înalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești, cum zice prorocul: ‚Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?’...”

Evident, se pregătea să vorbească despre Hristos ca locuință a lui Dumnezeu conform scopului din veacuri veșnice, acela de a locui „în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om.” De aceea a citat mai înainte profeția lui Moise, că Mesia va fi un membru al aceluiași popor, în a cărui inimă va locui Dumnezeu conform scopului Său din veacuri veșnice. Hristos era, în acest sens, întruchiparea întregului serviciu de la sanctuar. Nevăzând această realitate, ei purtau cortul lui Moloh. Și nu știau.

Dar nu a fost lăsat să vorbească. Aici erau adevăruri spectaculoase, care dezvăluite ar fi încheiat imediat marea controversă, și ar fi făcut din Israel purtătorii de lumină, acea lumină care ar fi umplut pământul de slava lui Dumnezeu. Având control deplin asupra marelui preot, Satana a reușit să stopeze la timp dezvăluirile fenomenale ale lui Ștefan. Ascultați ce s-a întâmplat:

“Dar Dumnezeu nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești... Când Ștefan a ajuns la acest punct, s-a produs o rumoare în sală. Acuzatul și-a citit soarta pe fețele celor prezenți. El a sesizat opoziția pe care o întâmpinau cuvintele sale, rostite la îndemnul Duhului Sfânt. A înțeles că își prezintă ultima mărturie. Dintre cei care citesc această prezentare a lui Ștefan, puțini o apreciază cum trebuie. Ocazia, timpul și locul trebuie luate în considerare spre a înțelege deplina lor semnificație.

“Când a făcut legătura între Isus Hristos și profeții, vorbind despre templu așa cum a vorbit, marele preot, cuprins de oroare, și-a sfâșiat haina. Acest gest a fost pentru Ștefan semnul că vocea lui va fi adusă la tăcere pentru totdeauna. Deși se afla abia la jumătatea predicii, el a încheiat-o brusc, întrerupând lanțul profetic și, întorcându-se către judecătorii lui înfuriați, a spus: ‘Oameni tari la cerbice și netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt!’” (3SP297).

Marele preot și-a sfâșiat haina. Era a doua oară când făcea acest gest necugetat, care însemna despărțirea poporului de Dumnezeu. Prima oară nu știuse ce face. Acum o făcea cu toate dovezile pe masă, în clară cunoștință de cauză. El transmitea națiunii și universului un semnal: Noi, reprezentanții poporului, nu acceptăm această viziune despre sanctuar și despre scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Doctrina sanctuarului nu poate fi alterată, modificată – noi am înțeles-o corect, o predicăm corect și dorim să o păstrăm neschimbată,

chiar dacă se dărâmă cerul peste noi. Templul nostru este locuința lui Dumnezeu, singurul loc unde El Se coboară spre a se întâlni cu poporul Său. Aici stăm; așa să ne ajute Dumnezeu.

Răspunsul cerului la această poziție a fost prompt, precis și clar: “Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care dintre proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum, și L-ați omorât. Voi, care ați primit Legea dată prin îngeri, și n-ați păzit-o!...” (Fapte 7:51-53).

Răspunsul conducătorilor bisericii la această avertizare a fost la fel de prompt: “Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă, și scrâșneau din dinți împotriva lui. Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: ‘Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.’ Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile, și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui. L-au târât afară din cetate, și l-au ucis cu pietre” (Fapte 7:54-58).

Din acel moment, Israel a încetat să mai fie poporul ales, “singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ.”

Anul 34 este plin de învățăminte pentru conducătorii poporului lui Dumnezeu din acest timp. Îngerul bisericii Laodicea merge pe același drum în înțelegerea doctrinei sanctuarului, și ar fi șocat de moarte să-i spună cineva că el se împotrivește Duhului Sfânt. Atunci, ca și acum, inima controversii a fost lepădarea luminii despre sanctuar. Mai precis, refuzul de a accepta că templul de la Ierusalim nu era decât o pildă despre intenția veșnică a lui Dumnezeu de a locui în fiecare ființă creată; refuzul de a accepta că Hristos era “Cel neprihănit,” împlinirea scopului divin, adică o ființă creată, umană, în care Dumnezeu locuiește deplin și astfel o face să trăiască în neprihănire.

Prin lepădarea soliei lui Ștefan, ei au străpuns pentru a doua oară pe Întâiul lor născut (Zah 12), plecând astfel pe un drum fără întoarcere. Au trecut două mii de ani, și ei tot nu pricep ce li se întâmplă.

Adevărurile acestea “ascunse și neînțelese din ziua Cincizecimii” ies din nou la iveală în zilele noastre. Dumnezeu dorește să ne ajute și pe noi să înțelegem taina evlaviei, să apreciem scopul Său în sanctuar, și să vedem în Domnul și Mântuitorul nostru realizarea acestui scop măreț. El așteaptă să percepem “înalta chemare” de a fi făcuți “o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul,” să nu refuzăm, ca ei, “soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet” (DA 161).

Este interesant de observat felul în care a ajuns Ștefan înaintea Sinedriului. El nu a plănuțit așa ceva, nu a căutat “relații” care să-l introducă în acea augustă adunare, și nici nu a fost trimis de Dumnezeu printr-o înștiințare directă. El s-a mulțumit să-și spună public credința, cu respect, cu dragoste, cu convingere, claritate și fermitate. Ascultați ce s-a întâmplat:

“Unii din sinagoga numită a Izbăviților, a Cirinenilor, și a Alexandrinilor, împreună cu niște Iudei din Cilicia și din Asia, au început o ceartă de vorbe cu Ștefan; dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el. Atunci au pus la cale pe niște oameni să zică: ‘Noi l-am auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu.’ Au întărit norodul, pe bătrâni și pe cărturari, au năvălit asupra lui, au pus mâna pe el, și l-au dus în Sobor. Au scos niște martori mincinoși, care au zis: ‘Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș sfânt și împotriva Legii. În adevăr, l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta, și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise’” (Fapte 6:9-14).

Aparent, o simplă ceartă teologică, un conflict minor. În realitate, un monumental adevăr prezent, capabil să despartă biserica de Conducătorul ei declarat.

Același adevăr devine astăzi la fel de monumental, și la fel de potențial capabil să despartă biserica de Conducătorul ei declarat. Refuzul soliei neprihănirii lui Hristos ne face incapabili să vedem scopul sanctuarului, ceea ce îl împiedică pe Dumnezeu să pregătească un popor capabil să ofere lumii solia îngerului al treilea.

Rezultatul? În timp ce ne bucurăm în speranța că propovăduim adevărurile sanctuarului ceresc, în realitate purtăm cortul lui Moloh, fără nicio bănuială că Baal ar fi capabil să se așeze în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Cine își asumă răspunderea pentru o asemenea situație devastatoare?